

Hensiktsdrevet menighetsarbeid

Tale på medlemsmøte i Mandal. 31.3.11 av Oddvar Søvik

Når vi i kveld skal samtale om Mandal Normisjon som forsamling eller menighet, så er det grunnleggende spørsmålet først og fremst: Hva er et bibelsk fungerende fellesskap? Hva er hensikten med å komme sammen?

Jeg tror vi finner svaret i

Apg 2,42 – 47

Hva var det som kjennetegnet denne åndsfulle forsamlingen? Vi ser at de hadde fem hensikter med å komme sammen: *Disippelskap, fellesskap, bønn og lovprisning, tjeneste og evangelisering*. La oss først begynne med:

1. Disippelskap v. 42

Det første som sies om denne menigheten er at de *holdt seg trofast til apostlenes lære*.

Det ordet apostlene forkynte var *mat* for det nye livet de hadde fått del i. Det nye livet trenger næring for å vokse. *Jesus svarte: "Det står skrevet: Mennesket lever ikke bare av brød, men av hvert ord som kommer fra Guds munn." Matt 4,4.* Derfor holdt de fast ved Ordet

Ordet var dessuten *rettesnor* både for lære og liv. Deres bibeltroskap var ikke bare av teoretisk interesse. De *holdt seg etter* apostlenes lære. En sann disippel er en som lærer hva Jesus her sagt gjennom sine apostler, og lærer seg til å *holde seg etter* det. Guds Ånd leder Guds folk til å være lydige mot Guds ord.

Vil vi være et bibelsk fungerende fellesskap, må vi holde fast på Guds ord og la det få konsekvenser i våre liv.

2. Fellesskap, v.42 og 45

Det andre som sies er at de holdt seg til samfunnet. Det kristne fellesskapet er et

a. Samfunn med Gud og med hverandre

Trofast holdt de seg til...samfunnet. Hva betyr det? Jo

-Først har vi et fellesskap med den treenige Gud:

1Joh 1,3b - vi som har samfunn med Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.

- Dernest har vi et samfunn med alle andre kristne:

1Joh 1,3a Det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at dere skal ha samfunn med oss, -

b. Fellesskapet i funksjon

- I den første kristne tiden hadde de ingen kirkebygg. Det gikk 300 år før man bygget kirker. De samlet seg på tempelplassen og i hjemmene, både offentlig og privat, i store forsamlinger og i mindre fellesskap. Det tror jeg er det bibelske normale: Storsamlinger for alle og mindre grupper, husfellesskap.

I det store fellesskapet som en samlet menighet er, kan det være vanskelig å praktisere den nære, gode omsorgen for hverandre. Det er lettere når vi samles i mindre arbeidslag og i hjemmene slik bibelgruppene eller husfellesskapene gjør.

- I dette fellesskapet feiret de ofte nattverd. "Brødsbrytelse" er et ord som blir brukt både om måltidsfellesskap og nattverdsfeiring. Ofte var det vel begge deler. De troende kom sammen i *hjemmene* og hadde sine "kjærlighetssmåltider" som de kalte det. Her tok de med seg mat og drikke, nok både til seg selv og til dem som ikke hadde. Mot slutten av disse måltidene ble så innstiftelsesordene lest over noe brød og vin, og så feiret de nattverd sammen.

I v.46 ser det ut til at de *daglig* brøt brødet og feiret måltidsfellesskapet med Herren. Dette måltidet gir kraft til å leve det nye livet på vår vandring mot det fullendte Guds rike. Mange kristne går for sjelden til nattverd. Det er fint at vi har nattverd på bedehuset nå. Jeg så gjerne at man kunne feire nattverd i bibelgrupper og i hjemmene også, om det foregikk i ordnede forhold.

- Enda en ting preget dette fellesskapet: *De delte med hverandre*. Det fellesskapet de hadde, ga seg utslag i en ny måte å leve på. Ingen kalte lenger det han eide for sitt eget. Ja, Jesus sier det så sterkt i Luk 14,33: *Således kan ingen av dere være min discippel uten at han oppgir alt han eier*. Det betyr ikke å selge det, men å oppgi eiendomsretten til det.

Fordi enhver hadde Guds vilje og fellesskapets beste for øye, *led ingen nød*, Apg 4,34. Det er en fantastisk fin attest for en menighet. Dette gjaldt nok først og fremst på det materielle området. Men den konkrete omsorgen lindret sikkert den nød som ofte kommer av ensomhet og opplevelsen av at ingen bryr seg om meg, ingen ser meg.

De fleste av oss har overflod materielt sett, men det kan være mennesker blant oss som trenger en håndsrekning i en økonomisk vanskelig situasjon. La oss ikke være redde for å dele og gi. Det er til stor velsignelse både for oss selv og den som opplever Guds omsorg. For det er Gud som blir æret når vi er lydige. Et fellesskap som har omsorg for dem som lider nød, vil virke som en magnet.

3. Bønn og lovprisning.

Det tredje som sies om denne menigheten er at de trofast holdt seg til *bønnene*. At det står bønn i flertall, betyr vel at de fulgte de jødiske bønnetidene, hver tredje time på dagen. Det kan være en god hjelp for mange å ha faste bønnetider. Det hjelper oss til disiplin i kristenlivet og til å søke Guds rike først av alt.

Men vi ser også at det tidlig utviklet seg en mer fri praksis. De ba også når de hadde behov for det. Da Peter og Johannes ble kalt inn til Det Høye Råd og truet til ikke å tale mer om Jesus, da samlet menigheten seg til bønn for dem. Apg 4,24ff .Det samme gjorde de da Peter ble fengslet og skulle henrettes, Apg 12.

Når de første kristne var sammen var det med *oppriktig og inderlig glede*, v. 46. Ordet som her er brukt på grunnteksten betyr "jublende glede". Videre står det i v. 47: *De lovet Gud...*

Vi har så mye å glede oss over og takke for! Vi har grunn til å lovprise og tilbe Gud. Vi er frelst fra syndens skyld, makt og straff. Vi er blitt Guds barn, vi er arvinger til himmelens herlighet. Gud leder oss, beskytter og bevarer oss. Gud elsker oss med en evig og betingelsesløs kjærlighet, han gleder og fryder seg over oss, han har fredstanker med oss, ikke tanker til ulykke osv, osv.

Derfor går det an å takke Gud under alle forhold. 1 Tess 5,18 Derfor sømmer det seg å lovprise Gud. Sal 147,1. Det kan vi gjøre med våre ord og med våre sanger, både de gamle og de nye.

Lovprisning er dessuten et mektig vitnesbyrd for dem som står utenfor. Når vi kan takke og lovprise Gud under alle forhold, vil folk undre seg.

Det er dette David vitner om i Sal 40,4:

Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange skal se det og frykte og sette sin lit til Herren. Det var dette som skjedde her også: Det kom frykt over hver og en...v.43 De erfarte et guddommelig nærvær.

4. Tjeneste v.43

-mange under og tegn ble gjort av apostlene. Her var med andre ord nådegavene i funksjon. Gud satte i menigheten *nådegaver til å helbrede*, NB: flertall, så *kraft til å gjøre mektige gjerninger*, står det i 1 Kor 12, 9-10.

Men det finnes mange flere nådegaver enn helbredelse. I Ef 4, Rom 12 og 1 Kor 12 og 14 nevner Paulus ca 30 ulike gaver. Og jeg tror ikke han dermed har gitt en fullstendig liste. Det finnes en nådegave for enhver oppgave i Guds rike. Du har også fått minst en! Har du funnet den? Har du tatt den i bruk?

Å tjene Gud der han vil, med de gaver og evner han har gitt oss, i de oppgaver vi brenner for, det gir livet mening og innhold. Da går vi ikke trøtte. Da takker vi Gud for at han aktet oss tro og satte oss til tjeneste. Da blir vi ikke mismodige om vår tjeneste foregår mer i det stille, eller misunnelige på dem som synes mer igjen.

Gud har gitt mange gaver til denne forsamlingen. Nå er det viktig at alle kommer i funksjon. Da vil Jesus bli synlig på dette stedet.

5. Evangelisering

Det femte og siste kjennetegnet på dette fellesskapet var at de stadig vant flere. Det skjedde på to måter:

a. Folk ble trukket til menigheten på grunn av den kjærlighet og kraft de var vitne til. I slutten av avsnittet vårt leste vi: *APG 2,47 Hver dag ble nye mennesker frelst, og Herren la dem til menigheten.*

Tenk det skjedde *daglig*. **Hver dag ble nye mennesker frelst...**Jeg får nesten klump i halsen når jeg leser dette. Tenk om det kunne skje her, i alle fall hver måned!

b. I tillegg til at mennesker ble trukket til menigheten, vitnet de kristne over alt der de kom: *Samme dag brøt det løs en kraftig forfølgelse mot menigheten i Jerusalem. Alle unntatt apostlene ble spredt omkring i Judea og Samaria.*

De som var spredt omkring, drog rundt og forkynte evangeliet. Apg 8,1 og 4.

Mann-til-mann metoden har alltid vært den mest effektive. Undersøkelser som er gjort viser at også i dag vinnes 3 av 4 ved vennskapsevangelisering. Ikke alle kristne er evangelister, men vi er alle vitner om det vi har sett og hørt.

Derfor er utfordringen for oss å leve nær Jesus, leve i ordet og bønner og så gjøre det ordet sier. Da erfarer vi at det er sant, vi erfarer at Jesus går med, og da har vi noe å vitne om.

Avslutning

Et bibelsk fungerende fellesskap. Det er et fellesskap som er ivrige etter å lære mer av Guds ord og villige til å gjøre etter det. Det er et fellesskap som viser omsorg og kjærlighet til hverandre. Det er et bedende og lovprisende fellesskap. Det er et folk som ønsker å tjene Herren med de gaver han gir. Og det er til sist et fellesskap med fokus på de ufrelste.

Disse fem hensiktene er prinsippene for en levende menighet. Lære, Være, Ære, Virke og Vinne – det er menighetens hensikt for enhver mann og kvinne. Så må vi finne de program, metoder og organisering som best omsetter hensiktene i praksis.

Og så må vi aldri glemme at menigheten/forsamlingen ikke primært er til for sine medlemmer. Kirkens er egentlig den eneste organisasjon i verden som er til for ikke-medlemmer. Vi må aldri miste hovedsiktet at vi er her for å få flere med.